

DE VLAAMSE MINISTER VAN MOBILITEIT EN OPENBARE WERKEN

NOTA AAN DE VLAAMSE REGERING

Betreft:

- voorontwerp van decreet over diverse bepalingen over de weginfrastructuur en het wegenbeleid en de waterinfrastructuur en het waterbeleid
- Definitieve goedkeuring

Het voorliggend voorontwerp van decreet verzamelt verschillende wijzigingen aan de huidige regelgeving inzake de weginfrastructuur en het wegenbeleid, en de waterinfrastructuur en het waterbeleid.

1. SITUERING

A. BELEIDSVELD/INHOUDELIJK STRUCTUURELEMENT/BELEIDSDOELSTELLING

De verschillende bepalingen van het voorontwerp van decreet situeren zich binnen het beleidsdomein Mobiliteit en Openbare Werken en worden hieronder toegelicht.

B. VORIGE BESLISSINGEN EN ADVIEZEN

1. Eerste principiële en tweede goedkeuring

De Vlaamse Regering verleende op 9 juni 2023 haar eerste principiële goedkeuring aan het voorontwerp van decreet over diverse bepalingen over de weginfrastructuur en het wegenbeleid en de waterinfrastructuur en het waterbeleid (VR 2023 0906 DOC.0714/1BIS, VR 2023 0906 DOC.0714/2BIS, VR 2023 0906 DOC.0714/3BIS).

Op 13 oktober 2023 verleende de Vlaamse Regering haar tweede principiële goedkeuring aan het ontwerp van decreet (VR 2023 1310 DOC.1308/1 t.e.m. VR 2023 1310 DOC.1308/7).

2. Advies van de Mobiliteitsraad van Vlaanderen (MORA)

De Vlaamse minister van Mobiliteit en Openbare Werken vroeg de MORA op 12 juni 2023 om advies over het voorontwerp van decreet over diverse bepalingen over de weginfrastructuur en het wegenbeleid en de waterinfrastructuur en het waterbeleid.

De MORA verleende zijn advies op 6 juli 2023.

Het advies van de MORA gaat in op de onderstaande vijf hoofdstukken van het voorontwerp van decreet:

1. *Hoofdstuk 5: Wijzigingen van het koninklijk besluit van 30 september 2005 tot aanwijzing van de overtredingen per graad van de algemene reglementen genomen ter uitvoering van de wet betreffende de politie over het wegverkeer*

De raad volgt de logica dat, aangezien het niet naleven van het verkeersbord C23 als een overtreding van de derde graad wordt aangeduid, ook de overtreding van het onderbord bij het verkeersbord C23, dat de maximaal toegelaten massa vermeldt, wordt aangeduid als een overtreding van de derde graad.

Los van deze aanpassingen in het verzameldecreet wil de raad de aandacht vestigen op de mogelijke ongewenste effecten van het onderbord dat in de praktijk vaak de toegang verbiedt voor voertuigen met een massa van meer dan 3,5 ton.

Meer in het bijzonder wijst de raad op de gevolgen van de transitie van de bestelwagens naar zero emissie voertuigen. Wanneer de verbrandingsmotor in de bestelwagens wordt vervangen door batterijen, neemt het totaalgewicht van deze voertuigen toe waardoor ze logischerwijs in beladen toestand de 3,5 ton overschrijden. Op wegen met een verbod voor voertuigen van meer dan 3,5 ton worden deze batterij elektrische voertuigen bijgevolg uitgesloten, terwijl bestelwagens met verbrandingsmotor wel nog toegelaten zijn omdat ze meestal de 3,5 ton niet overschrijden.

De MORA vraagt aan de Vlaamse Regering om de uitdagingen en noden op het vlak van verkeersregelgeving, die met de energetische transformatie zullen gepaard gaan, grondig in kaart te brengen, en in samenwerking met de betrokken sectoren hiervoor gepaste oplossingen uit te werken.

Afhankelijk van de verdere ontwikkelingen op technisch vlak zullen bijstellingen in de toekomst worden overwogen.

2. *Hoofdstuk 6: Wijzigingen van het decreet van 16 juni 2006 betreffende de begeleiding van de scheepvaart op de maritieme toegangswegen en de organisatie van het Maritiem Reddings- en Coördinatiecentrum*

Aangezien de voorgestelde wijzigingen een mogelijke impact hebben op de havens, adviseert de MORA om over de uitwerking van de voorgestelde wijzigingen aan het Scheepvaartbegeleidingsdecreet, zo spoedig mogelijk het overleg met de havens te voeren.

In het kader van het ontwerpbesluit over de accreditatie van VBS-opleidingscentra en de goedkeuring van VBS-opleidingen werd vooraf overleg gepleegd met de Haven van Antwerpen-Brugge en de toenmalige havenkapitein van NSP.

Echter, omdat de Raad van State van oordeel was dat de rechtsgrond in het Scheepvaartbegeleidingsdecreet niet volstond om dit te regelen in een uitvoeringsbesluit, werd in het Verzameldecreet hiervoor een decretale grondslag voorzien.

In die zin zijn de havens dus wel degelijk op de hoogte van de geplande regelgeving.

Wel is het zo dat tegelijk bij de aanpassing van het decreet ook rekening werd gehouden met de verplichtingen opgenomen in de nieuwe IMO-Resolutie A.1158(32) van 15 december 2021 “Guidelines for Vessel Traffic Services”. Omdat hieraan op korte termijn moet zijn voldaan, werd ook hiertoe al een decretale grondslag voorzien. In de mate dat de opmerking van de MORA louter betrekking heeft op dat aspect, kan ze als terecht beschouwd worden, en zal overleg met de havens worden georganiseerd alvorens verplichtingen in deze context zouden worden uitgewerkt in regelgeving.

3. Hoofdstuk 9: Wijziging van het decreet van 3 mei 2019 houdende de havenkapiteinsdienst

De raad merkt op dat er momenteel een initiatief op federaal niveau loopt om het Scheepvaartwetboek aan te passen, met de bedoeling om de camera's van de havenkapiteinsdienst mee op te nemen in het Scheepvaartwetboek (als *lex specialis* op de camerawet van 21 maart 2007), onder het luik maritieme beveiliging. Om overlappingen te vermijden en met het oog op regelgevende consistentie, stelt de raad voor om in artikel 26, 2° van hoofdstuk 9 van het verzameldecreet, de verwijzing naar de wet van 21 maart 2007 tot regeling van de plaatsing en het gebruik van bewakingscamera's te schrappen.

Met deze aanbeveling kan worden ingestemd. Het ontwerp wordt in die zin aangepast.

4. Hoofdstuk 10: Wijzigingen van het Scheepvaartdecreet van 21 januari 2022

De MORA vraagt of het begrip “droogte” eerst juridisch sluitend gemaakt moet worden, zodat er geen ruimte is voor interpretatie. De raad verwijst hiervoor naar het draaiboek “Droogte” en lopende studies van de VRAG 2.0.

Deze suggestie wordt niet gevolgd. Artikel 41 van het Scheepvaartdecreet bepaalt nu al dat bij uitzonderlijk lage waterstanden, waarbij captatie van water gevaar kan opleveren voor de scheepvaart of voor de waterwegen of de havens, of bij slechte waterkwaliteit het havenbedrijf of de waterwegbeheerder een tijdelijk verbod of een tijdelijke beperking van captatie kunnen opleggen. De zinsnede “*uitzonderlijk lage waterstanden, waarbij captatie van water gevaar kan opleveren voor de scheepvaart of voor de waterwegen of de havens, of bij slechte waterkwaliteit*” is voldoende duidelijk en begrijpelijk. Het ontworpen artikel 133, eerste lid, punten 3°/1 en 3°/2 voorziet slechts in de sanctionering van hetgeen in het Scheepvaartdecreet reeds bepaald is. Bovendien is het beleidsmatig nooit de intentie geweest om het draaiboek “Droogte” juridisch te verankeren. Hetzelfde geldt voor het afwegingskader prioritair watergebruik. Dit zou immers impliceren dat er geen ruimte meer is om af te wijken en snel te kunnen ingrijpen in uitzonderlijke of niet voorzienbare situaties.

Naar aanleiding hiervan uit de MORA tevens een bedenking bij de bestaande tekst van het Scheepvaartdecreet. Het Scheepvaartdecreet kondigt met ingang van 1 januari 2024 namelijk een nieuwe tariefstructuur aan voor het capteren van water, waardoor de huidige tariefstructuur vervalt. De methodologie en de modaliteiten hiervoor moeten via een uitvoeringsbesluit door de Vlaamse Regering worden bepaald. Het uitvoeringsbesluit is echter nog niet principieel goedgekeurd.

De raad vreest dat hierdoor een juridisch vacuüm zal ontstaan en stelt daarom voor om het voorliggende verzameldecreet aan te passen zodat de huidige tariefstructuur kan blijven gelden, zolang het nieuwe uitvoeringsbesluit nog niet is goedgekeurd. De raad doet tevens een concreet wijzigingsvoorstel.

Met deze opmerking kan ingestemd worden. Hoewel het concrete wijzigingsvoorstel van de MORA juridisch niet juist lijkt te zijn, wordt een ontworpen bepaling aan het decreet toegevoegd, waardoor de huidige tariefstructuur behouden zal blijven tot 1 januari 2025.

Daarnaast grijpt de MORA de ontworpen bepalingen tot wijziging van het Scheepvaartdecreet aan om te stellen dat er momenteel onduidelijkheid zou bestaan over de bestuurlijke handhaving in het kader van het Scheepvaartdecreet, bijvoorbeeld over de toepassing van art. 112. Dat artikel stelt dat personeelsleden van bevoegde autoriteiten, waterwegbeheerders, havenbedrijven of het loodswezen worden aangewezen als toezichthouder, agent van gerechtelijke politie of bestuurlijk opsporings-

agent wanneer zij voldoen aan de Vlaamse Regering bepaalde opleidings- en ervaringsvereisten en andere voorwaarden. De raad is reeds op de hoogte dat inmiddels een ontwerp van uitvoeringsbesluit werd geagendeerd op de Vlaamse Regering voor een eerste principiële goedkeuring op 30 juni 2023. Om een regelgevend vacuüm te voorkomen dringt de raad aan op een snelle behandeling van het dossier. Indien dit niet mogelijk blijkt vraagt de raad om ook in deze overgangsbepalingen te onderzoeken. Dit is evenwel niet langer aan de orde. Het ontwerp van uitvoeringsbesluit werd inmiddels definitief goedgekeurd op de Vlaamse Regering van 31 augustus 2023.

5. Hoofdstuk 11: Aanpassing van de financieringsregeling voor het Opzoekingscentrum voor de Wegenbouw ("OCW") en het Wetenschappelijk en Technisch Centrum voor het Bouwbedrijf ("WTCB")

Ingevolge het advies van de Raad van State van 21 december 2023 werd hoofdstuk 11 weggelaten uit het ontwerp van decreet. De bespreking van het advies van de MORA over dit onderdeel wordt bijgevolg niet langer opgenomen.

3. Advies van de Gegevensbeschermingsautoriteit (GBA)

De GBA heeft op de zitting van 18 juli 2023 beslist om voor het voorgelegde ontwerp te verwijzen naar het standaardadvies nr. 65/2023 van 24 maart 2023 betreffende de redactie van normatieve teksten. Per mail werd op 20 juli 2023 hier kennis van genomen.

Het standaardadvies wijst op de belangrijkste eisen waaraan elke norm die de verwerking van persoonsgegevens regelt, moet voldoen. Op basis van het advies van de Vlaamse Toezichtcommissie werd navolg gegeven aan dit standaardadvies.

4. Advies van de Vlaamse Toezichtcommissie (VTC)

De Vlaamse Toezichtcommissie heeft op 13 juni 2023 advies verleend over voorliggend voorontwerp van decreet.

De Vlaamse Toezichtcommissie is van oordeel dat er voldoende waarborgen geboden kunnen worden wat betreft de bescherming van persoonsgegevens, op voorwaarde dat een aantal elementen bijkomend worden geïmplementeerd.

a) De rechtvaardigingsgrond toevoegen aan het ontwerp of de memorie voor de wet van 21 juni 1985 en het decreet van 9 maart 2018 en de taak van algemeen belang verduidelijken voor het decreet van 3 mei 2019:

Deze zaken werden conform het advies toegevoegd aan de artikelsgewijze bespreking van deze memorie.

b) Voor wat de wet van 21 juni 1985 betreft de verwerkingsverantwoordelijke opnamen in het ontwerp:

Omdat verschillende instanties deze rol (zullen) vervullen en deze instantie in het kader van toekomstige regelgeving nog niet gekend is, is gekozen voor een delegatie aan de Vlaamse Regering om de verwerkingsverantwoordelijke aan te duiden. Dit wordt zo behouden.

c) Een gegevensbeschermingseffectenbeoordeling uitvoeren:

De Vlaamse Toezichtcommissie haalt aan dat de decreetgever, de Vlaamse Regering en de verwerkingsverantwoordelijken moeten nagaan of het uitvoeren van een gegevensbeschermingseffectenbeoordeling (GEB - artikel 35 AVG) voor de verschillende gegevensstromen al dan niet noodzakelijk is.

Voor iedere nieuwe toepassing waarbij de verwerking van persoonsgegevens noodzakelijk is wordt vooraleer deze in gebruik wordt genomen nagegaan of dit noodzakelijk is. Indien dit het geval is, zal dit worden uitgevoerd op basis van de resultaten van de gegevensbeschermingseffectenbeoordeling zullen al dan niet bijkomende beschermingsmaatregelen worden genomen.

d) Voor wat het decreet van 9 maart 2018 betreft de categorieën gegevens beter afbakenen:

De VTC verwijst hierbij naar de memorie van toelichting waarin er een beknopte toelichting over de opgesomde categorieën van artikel 21, § 1 staat. De betrokkene is, niettegenstaande deze beknopte toelichting, op basis van de limitatieve opsomming in artikel 21, § 1 van het ontwerp van decreet voldoende op de hoogte welke categorieën van persoonsgegevens er zullen worden verwerkt in het kader van de doelstellingen vermeld in artikel 21, § 2, eerste lid van het ontwerp van decreet.

e) Voor wat het decreet van 3 mei 2019 betreft opnemen in het ontwerp dat de camerabeelden enkel voor de doeleinden in het ontwerp vermeld gebruikt kunnen worden:

Deze verduidelijking werd toegevoegd.

f) Voor wat de wet van 21 juni 1985 betreft de bewaartermijn verantwoord en in de memorie:

Deze verantwoording is aan de artikelsgewijze bespreking van de memorie toegevoegd.

g) Voor wat het decreet van 16 juni 2006 en het decreet van 9 maart 2018 betreft de bewaartermijnen opnemen in het ontwerp of minstens criteria opnemen die toelaten om de bewaartermijnen te bepalen en voor het laatste decreet tevens de bewaartermijn aanpassen.

Beide decreten worden dan ook in die zin aangepast.

h) Voor wat het decreet van 3 mei 2019 betreft de bewaartermijn verantwoord en in de memorie:

Deze verantwoording is toegevoegd.

i) De nodige maatregelen nemen voor de juistheid van de gegevens:

In haar advies geeft de VTC de aanbeveling om bepalingen in het ontwerp op te nemen met betrekking tot de juistheid van de te verwerken gegevens.

Ingevolge artikel III.70, §1, 1°, van het Bestuursdecreet worden de persoonsgegevens verwerkt overeenkomstig de regelgeving over de bescherming van natuurlijke personen bij de verwerking van persoonsgegevens, wat ook inhoudt dat de persoonsgegevens verwerkt worden overeenkomstig artikel 5, lid 1, d), van de AVG.

Deze verplichting is reeds duidelijk opgenomen in de artikelen van de AVG en het Bestuursdecreet en het is daarom niet aangewezen om dit nogmaals op te nemen in het ontwerp van besluit.

j) De transparantiemaatregelen uitwerken:

De verwerkingsverantwoordelijke zal overeenkomstig de bepalingen van artikel 12 e.v. van de AVG de betreffende informatie via privacyverklaring en informatieclausules aan de betrokkene bezorgen. Deze verplichting is reeds duidelijk opgenomen in de artikelen van de AVG en het is daarom niet aangewezen om dit nogmaals op te nemen in het ontwerp.

Regelgeving is daarenboven niet het meest geschikte middel om op begrijpbare, transparante en duidelijke wijze de betrokkene op de hoogte te brengen van zijn rechten.

5. Advies van de Raad van State

Op 21 december 2023 verleende de Raad van State advies nr. 74.672/3.

Het advies formuleert twee opmerkingen over de bevoegdheid.

Ten eerste wordt gevraagd om in de memorie van toelichting een verantwoording op te nemen waaruit blijkt dat beroep kan worden gedaan op de impliciete bevoegdheden vermeld in artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 bij het van toepassing verklaren van artikel 8, §2, eerste lid, 5° en 7°, en artikel 42 van het Kaderdecreet Vlaamse Handhaving (en de ermee samenhangende opheffing van artikel 60ter, 7°, van het Gerechtelijk Wetboek). De gevraagde argumentatie wordt opgenomen in de artikelsgewijze bespreking van de respectievelijke artikelen.

Daarnaast oordeelt de Raad dat de artikelen 33 en 36, derde lid, van het voorontwerp geen doorgang kunnen vinden. Deze artikelen strekken ertoe voor grote projecten en programma's in de zin van artikel 2, 5° en 6°, van het decreet van 22 maart 2019 'houdende een kader voor grote projecten en programma's' de bijdragen te plafonneren die moeten worden betaald aan, enerzijds, het OCW en, anderzijds, het WTCB. Er werd voor de voorgestelde wijzigingen een beroep gedaan op de impliciete bevoegdheden vermeld in artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, doch de Raad acht de voorwaarden hiervoor niet vervuld, in het bijzonder de voorwaarde dat de federale aangelegenheid zich moet lenen tot een gedifferentieerde regeling. Gelet op dit standpunt van de Raad, werden de betrokken artikelen uit het ontwerp van decreet gehaald.

Ter zake kan voor de volledigheid worden meegegeven dat er momenteel een fusie van het OCW en het WTCB wordt overwogen, waarbij een mogelijkheid wordt gecreëerd om de bijdrageregeling opnieuw te onderhandelen.

Het advies formuleert vervolgens verschillende algemene opmerkingen en opmerkingen over de tekst, waarvan een aantal aanleiding geeft tot aanpassing van het ontwerp van decreet of de memorie van toelichting. De aanpassingen ingevolge het advies van de Raad worden telkenmale expliciet vermeld in de algemene toelichting of de artikelsgewijze bespreking.

Op de opmerkingen van de Raad van State die geen aanleiding geven tot aanpassing van het voorontwerp of waarop niet wordt ingegaan, kan als volgt worden gerepliceerd:

- randnr. 7.2.

De Raad verwijst naar zijn advies 72.624/3 van 28 februari 2023 waarin de afdeling Wetgeving een aantal bevoegdheidsrechtelijke opmerkingen heeft gemaakt bij het voorontwerp dat heeft geleid tot het Kaderdecreet Vlaamse Handhaving en stelt dat in zoverre geen rekening werd gehouden met die opmerkingen bij de verdere totstandkoming van het Kaderdecreet Vlaamse Handhaving en de bepalingen waarop ze betrekking hebben van toepassing worden verklaard op de handhaving van het decreet van 9 maart 2018, die opmerkingen onverminderd blijven gelden.

In de memorie van toelichting bij het ontwerp van Kaderdecreet Vlaamse Handhaving (hierna KVH genoemd) wordt uitvoerig ingegaan op het advies 72.624/3 van 28 februari 2023 van de Raad van State, afdeling Wetgeving. Voor wat betreft de bevoegdheidsrechtelijke opmerkingen die vervat zaten in de randnummers 4 tot 14 van het advies kan aldus verwezen worden naar de voormelde memorie van toelichting, waarin wordt verduidelijkt welke opmerkingen werden verwerkt en aan welke opmerkingen geen gevolg werd gegeven.

- randnr. 7.3

Randnr. 7.3 luidt: “In zoverre, inzonderheid, uit het van toepassing verklaren van artikel 8, § 2, eerste lid, 5° en 7°, van het Kaderdecreet Vlaamse Handhaving voortvloeit dat de personeelsleden van het operationele kader van de politiediensten die deze politiediensten daarvoor aanwijzen en de door de Vlaamse Regering aangewezen bijzondere veldwachters kunnen worden aangesteld als toezichthouder en worden belast met de bestuurlijke opsporing, heeft de Raad van State, afdeling Wetgeving, in het voormelde advies 72.624/3 opgemerkt dat voor die bepalingen een beroep moet worden gedaan op de impliciete bevoegdheden vermeld in artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 en dat bij het van toepassing verklaren ervan zou moeten worden aangetoond dat aan de voorwaarden daartoe is voldaan. Thans bevat de memorie van toelichting van het voor advies voorgelegde voorontwerp alvast geen dergelijke verantwoording”.

In zijn advies bij het KVH had de Raad een aantal voorbehouden gemaakt bij voormelde decreetsbepalingen. In zijn advies bij het huidige ontwerp herhaalt de Raad deze voorbehouden, door letterlijk te citeren uit zijn advies over het KVH. Daarbij negeert de Raad het feit dat de decreetgever bij de behandeling van het KVH deze bezwaren niet heeft weerhouden met volgende motivering¹:

“Zowel in federale als regionale regelgeving wordt de opsporing van bijzondere misdrijven en inbreuken veelal georganiseerd als een stelsel waarin bijzondere opsporingsambtenaren en politie samen bevoegd zijn en mekaar aanvullen. Tegenover de gespecialiseerde kennis van de bijzondere opsporingsambtenaren, staat het fijnmazig netwerk en de algemene handhavingsexpertise van de reguliere politie, waardoor een evenwichtige mix ontstaat van diverse expertises en effectieven op het terrein, nodig voor een doelmatige handhaving. De bijzondere regelgeving voorziet doorgaans in een bijzondere set van toezicht – en opsporingsbevoegdheden, die vaak ook aan de reguliere politie worden verleend, en zowel bij strafrechtelijke als bestuurlijke opsporing kunnen worden gebruikt. Het toekennen van deze bijzondere bevoegdheden doet verder geen afbreuk aan de bevoegdheden, die zowel de bijzondere opsporingsambtenaren als de politie ontleen aan hun hoedanigheden van agent of officier van gerechtelijke politie.

Bij wijze van voorbeeld kan worden verwezen naar de Stedenbouwwet, zoals gewijzigd door de wet van 22 december 1970. Volgens artikel 66 van de Stedenbouwwet beschikten zowel “de ambtenaren van gerechtelijke politie” als “de ambtenaren en beambten belast over het beheer van de wegen” over een “toegangsrecht tot de bouwplaats en de gebouwen om alle nodige opsporingen en vaststellingen te verrichten”, met de mogelijkheid tot (bestuurlijke) visitatie na machtiging van de politierechter. Deze bevoegdheid kon zowel worden gebruikt in functie van (bestuurlijk) toezicht als (strafrechtelijke) opsporing, en naast de bevoegdheden, ontleend aan de hoedanigheden van agent of officier van gerechtelijke politie. Bovendien beschikten zowel de politie als de bijzondere opsporingsambtenaren conform artikel 68 Stedenbouwwet 1970 over de bevoegdheid om bij de vaststelling van illegale handelingen in voortzetting een bestuurlijk stakingsbevel te geven.

Deze bijzondere bevoegdheden, onverkort inzetbaar voor toezicht en strafrechtelijke en bestuurlijke opsporing, zijn op heden nog steeds in de VCRO opgenomen.

Dit handhavingsmodel sluit aan bij art. 14 Wet Politieambt, dat de politie belast met het bestuurlijk toezicht op de naleving van zowel federale als regionale regelgeving, zonder onderscheid, en art. 15 van dezelfde wet, dat de politie belast met de opsporing van federale en regionale misdrijven, opnieuw zonder onderscheid.

De wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveau's, heeft hierin geen verandering gebracht. De deelstaten zijn weliswaar niet aangeduid als politieoverheid, waardoor zij geen gezag over de politie kunnen uitoefenen, maar de opdracht van de politie m.b.t. de handhaving van deelstatelijke regelgeving bleef dezelfde. Dit is ook zonder meer noodzakelijk voor de uitoefening van de bevoegdheden van de deelstaten, die

¹ Parl. St. VI. P. 2022-2023, 1724/1, 17-20.

de schendingen van hun regelgeving strafbaar kunnen stellen en over een volle bevoegdheid beschikken m.b.t. de bestuurlijke handhaving ervan. De deelstaat moet er daarbij op vertrouwen dat de politieoverheden de politie vanuit de loyaliteit tussen de onderscheiden overheden binnen het federale bestel voldoende tijd laat besteden aan de handhaving van regionale regelgeving.

Dit ontwerp regelt de handhaving van Vlaamse regelgeving, die overwegend te catalogeren is als (van het gemene recht te onderscheiden) bijzondere regelgeving. Dat het bijzondere bevoegdheden toekent aan bijzondere opsporingsambtenaren, naast de bevoegdheden die deze ambtenaren ontleen aan hun hoedanigheden van agent of officier van gerechtelijke politie, ligt voor de hand, te meer omdat laatst genoemde bevoegdheden niet kunnen worden ingezet voor bestuurlijk toezicht en bestuurlijke opsporing. Evenmin mag het verbazen dat het in de mogelijkheid voorziet om de politie dezelfde bevoegdheden toe te kennen.

Tegelijkertijd hoedt het ontwerp zich ervoor om een gezagsverhouding te installeren tussen de politie en de Vlaamse deelstaat. Via het optionele artikel 97 kan de politie weliswaar van rechtswege met de hoedanigheid van toezichthouder (en de daarbij horende bijzondere bevoegdheden) worden bekleed, maar zij kan op basis van het ontwerp nooit gedwongen worden die bevoegdheden ook effectief uit te oefenen. Op grond van art. 8 §2, 1ste lid, 7° kunnen de politiediensten personeelsleden als toezichthouder aanwijzen, maar zij zijn daartoe niet verplicht en kunnen deze aanwijzing ook op elk ogenblik ongedaan maken.

Het advies van de Raad van State noemt het "hoogst twijfelachtig dat voor de ontworpen regeling een beroep kan worden gedaan op de impliciete bevoegdheden", maar gaat uit van de verkeerde premissen. Hoewel het advies elders onderkent dat de politie "bij het vervullen van hun opdrachten van bestuurlijke of gerechtelijke politie overeenkomstig de wet van 5 augustus 1992 mee in(staat) voor de handhaving van Vlaamse regelgeving", hekelt het tegelijkertijd dat het ontwerp tot gevolg heeft dat de politiediensten worden belast met "het toezicht, zijnde een handeling die erop gericht is om de naleving van Vlaamse regelgeving te controleren", wat als opdracht nochtans reeds in artikel 14 Wet Politieambt besloten ligt. Het advies verliest verder uit het oog dat de handhaving van bijzondere regelgeving vaak gebeurt met (aanvullende) bevoegdheden, die niet alleen aan bijzondere opsporingsambtenaren maar ook aan de politie worden verleend. Dat de politie behoort tot de bevoegdheid van de federale overheid, staat los van dit gegeven, precies omwille van de algemene toezicht- en opsporingsopdracht van de politie, voor alle Vlaamse regelgeving, die op zijn beurt verbonden is aan het gegeven dat Vlaanderen vooralsnog niet bevoegd is een eigen politiedienst op te richten.

Zelfs een uitgebreid korps van bijzondere opsporingsambtenaren kan de rol van de politie niet zomaar vervangen. Beide zijn complementair aan elkaar, en noodzakelijk voor een doelmatige handhaving van bijzondere regelgeving, ongeacht of die van federale dan wel deelstatelijke oorsprong is.

In een materie die het federale niveau en de politie in het bijzonder traditioneel nauw aan het hart ligt, met name het wegverkeer, heeft de federale Staat zelf het initiatief genomen om de politie bevoegd te maken voor de bestuurlijke opsporing van geregionaliseerde inbreuken, via een aanvulling van artikel 15 Wet Politieambt. Hoewel de bestuurlijke opsporing van geregionaliseerde inbreuken per definitie tot de bevoegdheid van de regio's behoort, is deze opdracht ingevoerd bij wet, en niet bij samenwerkingsakkoord. Omgekeerd moet het dan ook mogelijk zijn voor de regio's om, minstens op grond van de impliciete bevoegdheden, de politie eenzelfde bevoegdheid te verlenen wanneer dat zij dat noodzakelijk acht, uiteraard zonder zich het gezag over de politie toe te eigenen. Het oordeel of de betrokkenheid van de politie wenselijk is, komt daarbij toe aan de deelstaat, en impliceert meteen de noodzakelijkheid van de regeling, precies omdat de deelstaat niet bevoegd is een algemene politiedienst op te richten. Omdat de politie (binnen de marges van hoger genoemde loyaliteit) vrij is deze bevoegdheden al dan niet uit te oefenen, is de impact marginaal, zeker wanneer zou blijken dat de Vlaamse regeling voor de instap in het KVH reeds dergelijke bevoegdheid aan de politie toekende.

Daarbij valt niet in te zien waarom de deelstaat de politie in haar opdracht m.b.t. de handhaving van Vlaamse regelgeving, niet financieel zou kunnen ondersteunen, wel te verstaan zonder dat de deelstaat daartoe verplicht is en zonder dat voormelde loyaliteit daarvan afhankelijk kan worden gesteld. De wet van 7 december 1998 voorziet ten andere zelf in de mogelijkheid van "vrijwillige bijdragen" of "dotaties om niet" vanwege (onder andere) de gemeenschappen en de gewesten. (art. 34 bis en art. 115 §1, 1°). De lezing van de Raad van State als zou art. 8 §3, 2de lid van het ontwerp "de subsidiëring van de aanstelling van personeelsleden van het operationeel kader" inhouden, is bovendien foutief. Art. 8 §3, 2de lid beoogt enkel de mogelijkheid te creëren om de personeelsleden van de §2, eerste lid bedoelde overheden als toezichthouder aan te stellen, wat iets helemaal anders is dan de aanstelling als personeelslid. Om hierover geen onduidelijkheid te laten bestaan, wordt de zinsnede "aanstelling van toezichthouders" in art. 8 §3, 2de lid veranderd naar "aanstelling als toezichthouder"."

Concreet houdt dit in dat:

1° voor de van toepassingstelling van artikel 8, 5° KVH, dat behoort tot het standaardpakket van het KVH, en de politie enkel de mogelijkheid geeft om bevoegde toezichthouders onder de leden van het operationeel kader aan te duiden, zonder daartoe verplicht te zijn, geen bijkomende motivering in het licht van de impliciete bevoegdheden vereist is n.a.v. een concrete implementatie. Hetzelfde geldt voor de van toepassingstelling van artikel 8, 7° KVH, dat noodzakelijk de toestemming vereist van de betrokken bijzondere veldwachters;

2° voor de van toepassingstelling van artikel 97, dat behoort tot het optionele luik van het KVH en waardoor het operationeel kader van de politie van rechtswege wordt aangeduid als toezichthouder, wel een aanvullende motivering wordt vereist, betrokken op de specifieke kenmerken van de inhoudelijke regelgeving. Huidig ontwerp voorziet echter niet in de van toepassingstelling van art. 97.

- randnr. 7.4

De opmerking uit randnr. 7.3 geldt volgens de Raad ook voor het van toepassing verklaren van artikel 42 van het Kaderdecreet Vlaamse Handhaving, dat in een beroep voorziet bij het Handhavingscollege (en de ermee samenhangende opheffing van artikel 60ter, 7°, van het Gerechtelijk Wetboek bij artikel 35 van het voorontwerp).

Het KVH van 14 juli 2023 vormt een algemeen handhavingskader waaronder potentieel alle aangelegenheden kunnen worden gebracht waarvoor het Vlaamse Gewest én de Vlaamse Gemeenschap bevoegd zijn.

Met het voorliggende ontwerp van decreet over de weginfrastructuur en het wegenbeleid en de waterinfrastructuur en het waterbeleid worden de bepalingen van het KVH die (bijkomende) rechtsmacht aan het Handhavingscollege toekennen (m.n. artikel 42, 46, 55, 68 en 74), van toepassing verklaard op het decreet van 9 maart 2018 houdende het terugkommoment in het kader van de rijopleiding categorie B (hierna: decreet terugkommoment) en de uitvoeringsbesluiten ervan. De formele toekenning van rechtsmacht aan het Handhavingscollege vond reeds plaats via de voormelde bepalingen van het KVH.

De afdeling Wetgeving is van oordeel dat voor het van toepassing verklaren van artikel 42 van het KVH, dat in een beroep voorziet bij het Handhavingscollege, in het voorliggende ontwerp van decreet een verantwoording in het licht van de vereisten van artikel 10 BWHI moet worden opgenomen.

Er dient in eerste instantie te worden benadrukt dat het voorliggende ontwerp van decreet juridisch gezien geen rechtsmacht toekent aan het Handhavingscollege zodat de verantwoording uit het KVH in dit verband in principe volstaat. Vandaar dat integraal kan worden verwezen naar de uitgebreide

argumentatie over de toepassing van het mechanisme van de impliciete bevoegdheden uit artikel 10 van de BWHI in de memorie van toelichting van het KVH.

Voor zover, in ondergeschikte orde, wordt meegegaan in de benadering van de afdeling Wetgeving breidt dit ontwerp het jurisdictioneel contentieux van het Handhavingscollege materieel uit met de handhavingsbeslissingen van het decreet terugkommoment en de uitvoeringsbesluiten ervan.

Op basis van artikel 161 van de Grondwet kan geen bestuursrechtscollege worden ingesteld dan krachtens een wet. De federale wetgever is dan ook in beginsel bevoegd om administratieve rechtscolleges op te richten en om de bevoegdheden en rechtspleging van deze rechtscolleges te bepalen. Dit neemt evenwel niet weg dat de deelstaten die bevoegdheid kunnen betreden maar slechts voor zover voldaan is aan de toepassingsvoorwaarden van artikel 10 van de BWHI. Ook wanneer de Vlaamse decreetgever bijkomende rechtsmacht voor de beslechting van specifieke rechtsgeschillen wil overdragen of toekennen aan een reeds bestaand deelstatelijk bestuursrechtscollege, moet aan deze vereisten zijn voldaan om de principiële federale bevoegdheid uit te oefenen.

Vandaar dat ook bij de concrete implementatie van de bepalingen van het KVH die betrekking hebben op de rechtsmacht van het Handhavingscollege, voor het decreet terugkommoment en de uitvoeringsbesluiten ervan, moet worden nagegaan of aan de toepassingsvoorwaarden van artikel 10 van de BWHI die in de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof zijn ontwikkeld, is voldaan. De Vlaamse decreetgever kan bijkomend contentieux toekennen aan het Handhavingscollege voor zover aan de volgende voorwaarden is voldaan: (i) de bevoegdheidsoverdracht of de uitoefening van bevoegdheden door een andere deelstaat moet noodzakelijk zijn om de eigen bevoegdheden uit te oefenen; (ii) de overgedragen aangelegenheid leent zich tot een gedifferentieerde regeling; en (iii) de weerslag van de overdracht op de aangelegenheid die aan de federale overheid is toevertrouwd, mag slechts marginaal of beperkt zijn.

In de volgende passages zal, in replek op het advies van de Raad van State, voor het voorliggende ontwerp van decreet worden toegelicht op grond van welke redenen in concreto voldaan is aan deze voorwaarden.

1. Noodzakelijkheid

Het voorliggende ontwerp van decreet leidt ertoe dat de jurisdictionele geschillen over de objectieve rechtmatigheid van alle maatregelen en beslissingen van de Vlaamse overheid die kaderen binnen de bestuurlijke handhaving in de materie van het terugkommoment voortaan zullen toekomen aan het Handhavingscollege. De regeling van deze aangelegenheid door het Vlaamse Gewest voldoet om onderstaande redenen aan de noodzakelijkheidsvereiste opgenomen in artikel 10 van de BWHI.

- a. In het kader van het voorliggende ontwerp van decreet is de uitbreiding van de rechtsmacht van het Handhavingscollege met alle handhavingsbeslissingen die kaderen binnen inbreuken of misdrijven op het decreet terugkommoment en de uitvoeringsbesluiten ervan, noodzakelijk om de betrokken materiële bevoegdheden van het Vlaams Gewest naar behoren uit te oefenen.

Al de verschillende sancties en maatregelen inzake bestuurlijke handhaving delen immers dezelfde feitelijke grondslag, met name de schuldige bijdrage van de overtreder aan een misdrijf of inbreuk op het decreet terugkommoment of de uitvoeringsbesluiten ervan. In de ruimere context van het KVH zullen sanctionering en herstel daarnaast steeds vaker in één enkele formele administratieve beslissing voorkomen, als het product van een geïntegreerde bestuurlijke sanctie- en herstelprocedure in de zin van artikel 57 van het KVH. Via de uitbreiding van de rechtsmacht van het Handhavingscollege wordt vermeden dat de jurisdictionele controle op de geïntegreerde (of minstens verwante) beslissingen inzake bestuurlijke handhaving in het kader van het KVH zich zou uitstrekken over meerdere (bestuurs)rechtscolleges. Overeenkomstig het verticaliteitsbeginsel heeft de Vlaamse decreetgever via het KVH immers voorzien in uniforme bestuurlijke handhavingprocedures die

potentieel van toepassing kunnen worden verklaard op alle regelgeving in aangelegenheden waarvoor het Vlaamse Gewest (en de Vlaamse Gemeenschap) bevoegd is. De opsplitsing van het jurisdictionele luik zou dan ook ingaan tegen de geest van het KVH dat door dit ontwerp van decreet van toepassing wordt verklaard in de materie van het terugkommoment. Vandaar dat de betrokken toekenning van rechtsmacht noodzakelijk is voor de uitoefening van de (instrumentele) bevoegdheid van het Vlaamse Gewest om eigenhandig te voorzien in efficiënte en coherente handavingsprocedures met het oog op de naleving van de eigen decreet- en regelgeving.

b. Daarnaast wordt ten aanzien van het nut en de noodzaak van de bevoegdheidsoverdracht waarin dit ontwerp van decreet voorziet, benadrukt dat de geschillen over de objectieve rechtmatigheid van de maatregelen en beslissingen van de overheid die kaderen binnen de bestuurlijke handhaving een zekere eigenheid bezitten die de noodzaak van de formele toekenning van rechtsmacht aan het Handhavingscollege in het KVH zelf kan verantwoorden.

De eigenheid en het specifiek karakter van het handavingsrecht staat een sector-overschrijdende overdracht aan een Vlaams bestuursrechtcollege, nl. het Handhavingscollege, niet in de weg. Dit geldt eens te meer nu alle mechanismen van handhaving van Vlaamse decreet- en regelgeving bij de implementatie van het KVH op parallelle en instrumentele wijze van toepassing (kunnen) worden verklaard op uiteenlopende beleidsdomeinen die behoren tot de materiële bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest. Het is immers de uitdrukkelijke wil van de decreetgever om de handhaving van Vlaamse regelgeving zoveel mogelijk te stroomlijnen en te verzekeren langs bestuurlijke weg, nl. onder meer via bestuurlijke maatregelen en bestuurlijke geldboeten. In het verlengde hiervan is het dan ook noodzakelijk om de jurisdictionele procedures eveneens te laten aansluiten op en af te stemmen met de gemoderniseerde (en grotendeels geharmoniseerde) administratieve handavingsfase waarin het KVH voorziet en die autonoom kan worden georganiseerd door de verschillende deelstaten. Bestuurlijke handhaving is tenslotte nauw verweven met de materiële of inhoudelijke (bestuursrechtelijke) bevoegdheid die de deelstaten kunnen uitoefenen. Een nadrukkelijke koppeling met de materiele bevoegdheid van de deelstaat blijft derhalve onverkort aanwezig in het voorliggende geval.

c. De concentratie van het betrokken bestuurlijk contentieux bij één gespecialiseerd administratief rechtcollege zal verder ook de kwaliteit, uniformiteit, duidelijkheid, snelheid en efficiëntie van de rechtsbescherming tegen bestuurlijke handavingsbeslissingen in het kader van het decreet terugkommoment en de uitvoeringsbesluiten ervan aanzienlijk verbeteren.

Op deze manier wordt immers niet alleen bijgedragen aan een grotere eenvoud van de procedures voor de rechtzoekende maar ook aan een efficiënte en uniforme rechtsvorming in het handavingsrecht in Vlaamse materies met het Handhavingscollege als centraal jurisdictioneel orgaan. Afgezien van de redenen die de noodzakelijkheid van de bevoegdheidsoverdracht kunnen verantwoorden, wordt hiermee de huidige verkaveling van de rechtsmacht eveneens verminderd. Het beëindigen van de versnippering van de rechtsmacht inzake de bestuurlijke handhaving tussen het Handhavingscollege, de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State en de burgerlijke rechter is een gunstig gevolg van de betrokken regeling en draagt in die zin bij aan meer procedurele rechtszekerheid binnen het handavingsrecht. Door de rechtsbescherming inzake handhaving van diverse Vlaamse regelgeving in de schoot van het Handhavingscollege te centraliseren, zullen tegenstrijdigheden en materiële rechtsonzekerheden overigens zo veel mogelijk worden beperkt.

Daarnaast beantwoordt de toekenning van de betrokken rechtsmacht aan het Handhavingscollege aan de nood aan (verdere) specialisatie van de bestuursrechters binnen het handavingsrecht. De uitbreiding van de jurisdictionele geschillen waarover het Handhavingscollege zich zal kunnen uitspreken laat toe dat deze rechterlijke procedure met de nodige inhoudelijke expertise, efficiëntie en snelheid zullen kunnen worden afgehandeld door bestuursrechters die op dagelijkse basis

rechtspreken in handhavingsschillen en beschikken over een grondige kennis van het (Vlaamse) handhavingsrecht.

Voorts komt de voorliggende toekenning van de rechtsmacht aan het Handhavingscollege tegemoet aan de nood aan een snellere en meer efficiënte rechtsbescherming in handhavingssaken. Burgers zullen door de kortere doorlooptijd van de behandeling van de vernietigingsberoepen bij het Handhavingscollege binnen een beperkte tijdspanne rechtszekerheid verkrijgen via een rechterlijk eindoordeel in hun handhavingsschillen. De behandeling van bepaalde beroepen inzake bestuurlijke herstel- of beveiligingsbeslissingen vereist hoe dan ook een adequate en snelle rechtstoegang. Met betrekking tot dergelijke beroepen voorziet het voorliggende decreet in de introductie van een schorsingsprocedure (al dan niet bij UDN) die het mogelijk maakt om binnen een (zeer) korte tijdspanne een prima facie oordeel te verkrijgen over de objectieve rechtmatigheid van bepaalde maatregelen genomen op grond van de procedures voorzien in het KVH. Eén van de beweegredenen van de beleidsmakers om in te zetten op bestuurlijke handhavingsschillen is overigens de snellere en meer efficiënte afhandeling van een sanctiedossier in vergelijking met gerechtelijke handhaving. In het verlengde hiervan draagt dit ontwerp van decreet bij aan de effectieve realisatie van deze doelstelling van efficiënte bestuurlijke handhaving en vervolging aangezien ook de jurisdictionele geschillen binnen het bestuurlijke spoor in een beduidend kortere tijdspanne zullen worden afgehandeld.

Uit alle voorgaande elementen blijkt dat de voormelde motieven niet enkel de wenselijkheid maar ook de noodzaak van de betrokken overdracht van het jurisdictioneel handhavingsschillen die het voorwerp uitmaakt van het voorliggende ontwerp van decreet reflecteren.

2. De overgedragen aangelegenheid leent zich tot een gedifferentieerde regeling

Daarnaast leent de oprichting van specifieke administratieve rechtscolleges – en bijgevolg ook de uitbreiding van de rechtsmacht ervan – zich tot differentiatie aangezien er op zowel deelstatelijk als federaal niveau reeds uitzonderingen bestaan op de algemene bevoegdheid van de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State als administratief rechtscollege (zie bijv. de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De afdeling Bestuursrechtspraak spreekt zich immers enkel uit over beroepen tot nietigverklaring van akten en reglementen voor zover er geen beroepsmogelijkheid is voorzien bij een ander (administratief) rechtscollege (zie artikel 14, §1, RvS-Wet). Bovendien beschikt het Handhavingscollege momenteel reeds over rechtsmacht voor rechterlijke beroepen in volle rechtsmacht gericht tegen boetebeslissingen en voordeelontnemingen opgelegd in het kader van de handhaving van Vlaamse regelgeving zoals het DABM, de VCRO, het OED en het DIHB. De verdere uitbreiding van deze rechtsmacht van het Handhavingscollege vormt om de bovenstaande redenen dan ook een aangelegenheid die zich leent tot een gedifferentieerde regeling.

3. De weerslag op de geregelde federale aangelegenheid is beperkt of marginaal

Het voorliggende ontwerp van decreet voorziet in de concrete implementatie van het KVH voor het decreet terugkommoment en de uitvoeringsbesluiten ervan. Overeenkomstig deze implementatie volgt op basis van het KVH dan ook de toekenning van het inhoudelijk zeer afgebakend en beperkt contentieus inzake de rechterlijke beroepen gericht tegen bestuurlijke handhavingsschillen in deze aangelegenheid aan het Handhavingscollege. Deze bevoegdheidsoverdracht heeft zowel vanuit kwalitatief als vanuit kwantitatief oogpunt slechts een marginale of beperkte weerslag op de federale justitiële ordening.

Vanuit kwalitatief oogpunt is de weerslag van de betrokken overdracht van rechtsmacht vooreerst beperkt. Het bestaande contentieus m.b.t. schorsingen en opheffingen van erkenningen als instelling die het terugkommoment organiseert of als lesgever die een onderdeel van het terugkommoment geeft, blijft immers onverkort behoren tot de bevoegdheid van de Raad van State. De rechtsmacht van het Handhavingscollege blijft in deze beperkt tot beroepen tegen bestuurlijke sanctiebeslissingen, en bestuurlijke herstel- of beveiligingsbeslissingen en herstelschikkingen, als nieuw contentieus,

verbonden aan de instap in het KVH. Er wordt geen rechtsmacht voor reglementaire handelingen overgedragen. Daarnaast blijft de afdeling Bestuursrechtspraak ten volle bevoegd als cassatierechter ten aanzien van alle rechterlijke uitspraken van het Handhavingscollege. Het behoud van de cassatiebevoegdheid wordt ook door het Grondwettelijk Hof immers als een belangrijk (en noodzakelijk) gegeven beschouwd bij de beoordeling van de marginale weerslag, op de federale bevoegdheden.

Uit de specificiteit en de eigenheid van het inhoudelijk erg afgebakende handhavingscontentieux kan eveneens worden afgeleid dat de weerslag op de bevoegdheden van de federale overheid vanuit kwalitatief oogpunt beperkt blijft. Zo mag de toepassing van de impliciete bevoegdheden “er zeker niet toe [...] leiden dat de Gemeenschappen of de Gewesten een algemeen systeem van administratieve rechtscolleges opbouwen, of zelfs een algemeen administratief rechtscollege”. Hiervan is geen sprake ten gevolge van de toekenning van rechtsmacht aan het Handhavingscollege in het voorliggende ontwerp van decreet – en bij uitbreiding: van het KVH – aangezien het handhavingscontentieux dermate specifiek en nauw verweven is met de materiële regelgeving van het Vlaamse Gewest dat er bezwaarlijk sprake kan zijn van een ‘algemeen systeem van bestuursrechtscolleges’. Het Handhavingscollege legt zich daarentegen specifiek toe op beslissingen van bestuurlijke handhaving in het kader van welbepaalde Vlaamse regelgeving.

Ook kwantitatief blijft de impact van de overdracht van het nieuwe contentieux in het kader van het terugkommoment, verbonden aan de instap in het KVH, aan het Handhavingscollege naar verwachting uiterst beperkt, zeker wanneer het geringe aantal beroepen bij de politierechtbank (in totaal slechts 14 beroepsprocedures sinds de inwerkingtreding van de reglementering inzake het terugkommoment) tegen opgelegde bestuurlijke geldboetes als graadmeter wordt genomen. De weerslag op de bevoegdheden blijft dus ook vanuit kwantitatief oogpunt beperkt, gelet op het geringe aantal potentiële zaken die bijkomend aan het Handhavingscollege zullen worden opgedragen.

Bijgevolg is de Vlaamse decreetgever op basis van artikel 10 van de BWHI bevoegd om met voorliggend ontwerp van decreet dat voorziet in de concrete implementatie van de artikelen 42, 46, 55, 68 en 74 van het KVH voor het decreet terugkommoment en de uitvoeringsbesluiten ervan de voormelde bijkomende rechtsmacht inzake handhavingsgeschillen toe te kennen aan het Handhavingscollege.

- randnr. 9.3.5

De Raad van State merkt met betrekking tot het ontworpen artikel 11/1, §2, laatste lid, van het decreet van 9 maart 2018 ‘houdende het terugkommoment in het kader van de rijopleiding categorie B’ op dat in zoverre de zinsnede “de nadere doeleinden van de verwerking” betrekking heeft op nieuwe doeleinden die bij BVR zouden kunnen ingevoerd worden, het legaliteitsbeginsel hieraan in de weg staat. Het is volgens de Raad enkel mogelijk om doeleinden die bij decreet zijn vastgesteld, nader te preciseren.

Het ontworpen artikel 11/1 van het decreet van 9 maart 2018 bepaalt de essentiële elementen (doeleinden, categorieën van gegevens, verwerkingsverantwoordelijke, betrokkenen en bewaartermijnen) van de verwerking van persoonsgegevens in het kader van de reglementering betreffende het terugkommoment. Het ontworpen artikel 11/1, §2, laatste lid, heeft niet als bedoeling om de Vlaamse Regering toe te laten om naast de doeleinden, vermeld in het eerste lid van die bepaling, nog andere, nieuwe doeleinden van de verwerking in te voeren. De delegatie aan de Vlaamse Regering is beperkt tot een nadere regeling van de doeleinden, bepaald in het eerste lid van die bepaling.

- randnr. 9.3.6

De Raad van State merkt met betrekking tot het ontworpen artikel 11/1, §5, van het decreet van 9 maart 2018 op dat in het decreet eerst gewag moet worden gemaakt van de maximale bewaartermijn

en dat de bepaling waarin de nadere regels hierover aan de Vlaamse Regering worden gedelegeerd, hierna moet volgen.

Het ontworpen artikel 11/1, §5, van het decreet van 9 maart 2018 heeft als bedoeling om de Vlaamse Regering toe te laten om de bewaartermijn van de gegevens vast te leggen, dit binnen de krijtlijnen van de maximale bewaartermijnen die in het decreet worden bepaald. De delegatie aan de Vlaamse Regering is met andere woorden beperkt door deze maximale termijnen, bepaald in het decreet. Het is dan ook logischer om eerst de bevoegdheid tot het vaststellen van de maximale bewaartermijn van de gegevens te delegeren aan de Vlaamse Regering en vervolgens de krijtlijnen van de maximale bewaartermijnen te bepalen waarbinnen de Vlaamse Regering deze bevoegdheid kan uitoefenen.

- randnr. 9.3.9

In randnr. 9.3.9 merkt de Raad van State wat betreft het ontworpen 18/3, tweede lid, van het decreet van 3 mei 2019 op dat de mogelijkheid om de verplichtingen en rechten, vermeld in de artikelen 12 tot 22 van de AVG niet toe te passen, moet worden beperkt tot de gevallen waarin dat noodzakelijk is voor het goede verloop van het onderzoek.

Omdat een inspectiedienst, in casu de havenkapiteinsdienst, niet op voorhand weet wat nadelig kan zijn, en dus niet altijd bij aanvang kan inschatten of het voor het goede verloop van het verdere onderzoek noodzakelijk is dat de rechten niet worden toegepast aangezien een onderzoek altijd gebaat is bij discretie, net omdat dit essentieel is voor de goede werking van inspectie, is de bepaling als volgt geformuleerd: “op voorwaarde dat het voor het goede verloop van het onderzoek noodzakelijk is of kan zijn dat de verplichtingen en de rechten, vermeld in artikel 12 tot en met 22 van de voormelde verordening, niet worden toegepast.”.

De inperking op de rechten van de betrokkene zal gebeuren conform het advies van de Vlaamse Toezichtcommissie heeft gegeven over een identieke bepaling (Advies VTC nr. 2019/16 van 3 juli 2019) waarnaar ook wordt verwezen in het advies van de VTC over het voorliggende ontwerp van decreet.

- randnr. 12

Met de opmerking van de Raad over hoofdstuk 6 (wijzigingen van het decreet van 16 juni 2006 betreffende de begeleiding van de scheepvaart op de maritieme toegangswegen en de organisatie van het Maritiem Reddings- en Coördinatiecentrum) dat de Europese Commissie overeenkomstig artikel 39, lid 5, tweede alinea, van de dienstenrichtlijn moet worden geïnformeerd over de in het voorontwerp vervatte regeling van erkende lesgevers en van opleidingsvertrekkers, evenals over de redenen daarvoor, wordt niet ingestemd.

De Dienstenrichtlijn bepaalt in artikel 2 dat zij (onder meer) niet van toepassing is op de “diensten op het gebied van vervoer”.

Bij arrest van 15 oktober 2015 (zaak nr. C-168/14) oordeelde het Europees Hof van Justitie dat voornoemde uitsluiting ook van toepassing is op de technische controle van voertuigen, die een dienst is “die met betrekking tot vervoer ondersteunend is”.

Het Europees Hof van Justitie wijst erop dat het gaat om een noodzakelijk vereiste voor het verrichten van de hoofdactiviteit, namelijk het vervoer, zoals volgt uit het streven naar verkeersveiligheid dat ten grondslag ligt aan de technische controle van voertuigen.

Ook de kwalificatie van het personeel van verkeersbegeleidingsdiensten, waarbij bovendien de verkeersbegeleiding een niet-economische dienst van algemeen belang is, beoogt de verkeersveiligheid, hier van het scheepvaartverkeer, te waarborgen. Deze uitlegging vindt steun in artikel 9.3 van richtlijn 2002/59/EG betreffende de invoering van een communautair monitoring- en informatiesysteem voor de zeescheepvaart:

“De lidstaten zorgen ervoor dat de kuststations die toezien op de inachtneming van de verkeersbegeleidingsdiensten en de scheepsrouteringssystemen, beschikken over voldoende en naar behoren gekwalificeerd personeel en over passende communicatie- en scheepsmonitoringsmiddelen, en volgens de toepasselijke IMO-richtsnoeren te werk gaan.”

Om deze redenen wordt besloten dat de regeling van erkende lesgevers en van opleidingsvertrekkers behoort tot de uitgesloten “diensten in de vervoerssector”, en zodoende niet ressorteert onder de Dienstenrichtlijn.

6. Eensluitend advies van de Ministerraad

Bij de tweede principiële goedkeuring op 13 oktober 2023 werd de Vlaamse minister van Mobiliteit en Openbare Werken door de Vlaamse Regering gelast over het voorontwerp van decreet het eensluitend advies van de Ministerraad in te winnen overeenkomstig artikel 11, tweede lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen (punt 3° in het voorstel van beslissing – VR 2023 1310 DOC.1308/1). Met haar brief van 16 oktober 2023 heeft de Vlaamse minister van Mobiliteit en Openbare Werken dit advies aangevraagd.

In zijn advies concludeert de Raad van State echter dat in casu het eensluitend advies van de Ministerraad niet is vereist (randnr. 3 van het advies).

2. INHOUD

A. ALGEMENE TOELICHTING

Hoofdstuk 1. Inleidende bepaling

De decreten en wetten die gewijzigd worden betreffen gewestaangelegenheden.

Hoofdstuk 2. Wijziging van de wet betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd op 16 maart 1968

Artikel 38, §1, eerste lid, van de wet van 16 maart 1968 betreffende de politie over het wegverkeer (hierna: Wegverkeerswet) bepaalt de feiten waarvoor de rechter over de facultatieve mogelijkheid beschikt om een verval van het recht tot sturen op te leggen.

De wijziging van artikel 38, §1, eerste lid, 5°, van de Wegverkeerswet heeft tot gevolg dat ook in het geval bestuurders en/of hun begeleiders de voorwaarden inzake de scholing en het onderricht niet naleven, de politierechters de mogelijkheid krijgen om een verval van het recht tot sturen op te leggen.

Hoofdstuk 3. Wijzigingen van de wet van 21 juni 1985 betreffende de technische eisen waaraan elk voertuig voor vervoer te land, de onderdelen ervan, evenals het veiligheidstoebehoren moeten voldoen

a) Wijziging van artikel 1

De wijzigingen aan artikel 1 van de wet van 21 juni 1985 betreffende de technische eisen waaraan elk voertuig voor vervoer te land, de onderdelen ervan, evenals het veiligheidstoebehoren moeten voldoen (hierna: wet op de technische eisen) situeren zich hoofdzakelijk op twee vlakken.

Eenzijds wordt de decretale basis voor retributies uitgebreid.

Er wordt een nieuwe paragraaf 4ter ingevoegd in artikel 1 van de wet op de technische eisen, waarin de gevallen worden omschreven waarin retributies kunnen worden geheven en door wie zij verschuldigd zijn. Tevens wordt een delegatie voorzien aan de Vlaamse Regering om het tarief en de betalingswijze van de retributies, evenals de procedure bij niet-betaling, te bepalen.

Anderzijds wordt de paragraaf met betrekking tot de verwerking van persoonsgegevens herwerkt.

De 'essentiële elementen' van een verwerking van persoonsgegevens, die in de wet zelf moeten worden vastgesteld (1° de categorie van verwerkte gegevens; 2° de categorie van betrokken personen; 3° de met de verwerking nagestreefde doelstelling; 4° de categorie van personen die toegang hebben tot de verwerkte gegevens; en 5° de maximumtermijn voor het bewaren van de gegevens) worden verder verfijnd op het niveau van decreet.

Tenslotte wordt ook een in onbruik geraakte bepaling opgeheven.

b) Wijziging van artikel 4, §2

Om overtreders bijkomend te motiveren om in bepaalde gevallen over te gaan tot regularisatie van de overtreding die vastgesteld wordt, kan de Vlaamse Regering voor bepaalde overtredingen bepalen dat het verval van strafvordering slechts intreedt wanneer de overtreder de onmiddellijke inning betaald heeft en hij tot regularisatie is overgegaan. Het gaat hier over twee cumulatieve voorwaarden. In bijvoorbeeld het geval van rijden zonder een geldig keuringsbewijs, betekent dit dat de overtreder het voertuig moet laten keuren. Dezelfde werkwijze kan bijvoorbeeld eveneens toegepast worden bij grote of gevaarlijke gebreken op het vlak van technische eisen, waarbij het gebrek eerst hersteld moet worden.

Bij gebrek aan een tijdige regularisatie kan het openbaar ministerie alsnog strafvordering instellen en de betrokkene voor de rechtbank brengen om een strengere straf te laten uitspreken. Zoals ook in de vorige versie van de tekst het geval was, kan het openbaar ministerie, ook wanneer er wel betaald en geregulariseerd werd, indien gewenst, alsnog overgaan tot het instellen van de strafvordering (binnen een maand te rekenen vanaf de dag waarop aan beide voorwaarden is voldaan).

De Vlaamse Regering kan bepalen voor welke inbreuken een regularisatie vereist is als voorwaarde voor het strafverval, evenals binnen welke termijn dit dient te gebeuren. Tevens bepaalt de Vlaamse Regering de voorwaarden en nadere regels betreffende de regularisatie van de inbreuk.

Er dient te worden benadrukt dat ook in de gevallen waarin de strafvordering wel vervalt door betaling van de onmiddellijke inning, de overtreder steeds de verplichting heeft de inbreuk te regulariseren alvorens zich met het voertuig opnieuw op de openbare weg te begeven. Een nieuwe vaststelling leidt in voorkomend geval immers tot een nieuwe inbreuk.

Hoofdstuk 4. Wijzigingen van het decreet van 19 april 1995 betreffende de organisatie en de werking van de loodsdienst van het Vlaamse Gewest en betreffende de brevetten van havenloods, bootman en diepzeeloods

Het decreet van 19 april 1995 betreffende de organisatie en de werking van de loodsdienst van het Vlaamse Gewest en betreffende de brevetten van havenloods, bootman en diepzeeloods (hierna: Loodsdecreet) bepaalt in artikel 7 dat de Vlaamse Regering de gebieden bepaalt waarbinnen de vaartuigen verplicht zijn om een loods aan boord te nemen. De Vlaamse Regering duidt de categorieën van vaartuigen en de gezagvoerders aan die van deze verplichting zijn vrijgesteld. Daarbij dient de Vlaamse Regering onder meer een algemene vrijstelling te verlenen aan gezagvoerders die binnen een bepaalde termijn een bepaald aantal keren eenzelfde traject afleggen.

Deze regeling werd uitgewerkt door middel van het besluit van de Vlaamse Regering van 15 juli 2002 betreffende de verscherpte loodsplicht voor vaartuigen in de Belgische territoriale zee en vaarwateren onder de bevoegdheid van het Vlaamse Gewest.

In dat besluit wordt bepaald dat de algemene verklaring van vrijstelling aan de gezagvoerder van een vaartuig wordt uitgereikt indien deze slaagt voor een bekwaamheidsproef. De minister die de loodsdienst onder zijn of haar bevoegdheid heeft, bepaalt onder andere:

- de voorwaarden waaraan de gezagvoerder, namelijk de kapitein of de bevoegde officier die de navigatie leidt, die kandidaat-verklaringhouder is, moet voldoen om aan de bekwaamheidsproef te mogen deelnemen;
- de procedure voor de aanvraag van de algemene verklaring van vrijstelling;
- de procedure voor de verdere afhandeling van de aanvraag van de algemene verklaring van vrijstelling;
- de regels voor de herkansing;
- de verplichtingen van de verklaringhouder, alsook de controle op de naleving ervan.

Met het ministerieel besluit van 23 augustus 2002 betreffende de toekenning van een verklaring van vrijstelling voor het nemen van een loods of het gebruikmaken van loodsen op afstand werd de procedure tot het verkrijgen van een algemene verklaring van vrijstelling uitgeschreven. Daarbij werden tevens een vergoeding en betalingsmodaliteiten bepaald voor de deelname aan de bekwaamheidsproef. Het ministerieel besluit werd opgesteld overeenkomstig het advies nr. 27.966 van de Raad van State van 24 november 1998.

Het voornoemde ministerieel besluit werd opgeheven en vervangen door het ministerieel besluit van 20 juni 2005 betreffende de toekenning van een verklaring van vrijstelling voor het nemen van een loods of het gebruikmaken van loodsen op afstand. Dit nieuwe besluit voorzag dezelfde bepaling omtrent de vergoeding en betalingsmodaliteiten voor de deelname aan de bekwaamheidsproef. Het ministerieel besluit van 20 juni 2005 werd opgesteld overeenkomstig het advies nr. 38.312 van de Raad van State van 3 mei 2005.

Naar aanleiding van een recent ontwerp van ministerieel besluit over de toekenning van een verklaring van vrijstelling voor het nemen van een loods of het gebruikmaken van loodsen op afstand, werd het advies van de Raad van State ingewonnen. Het advies nr. 69.675 van 20 juli 2021 doet thans vragen rijzen bij de decretale grondslag van de voorziene vergoeding voor de deelname aan de bekwaamheidsproef.

Het voorliggende ontwerpartikel strekt ertoe om de rechtszekerheid te waarborgen door de bewuste bepaling uit het ministerieel besluit van 20 juni 2005 voor de relevante periode en zonder inhoudelijke wijzigingen decretaal te consolideren. Door de bepaling uit het besluit op te nemen in het Loodsdecreet, wordt niet alleen tegemoetgekomen aan de vormvereisten, maar worden tevens de goede werking en continuïteit van de openbare dienst verzekerd.

Hoofdstuk 5. Wijzigingen van het koninklijk besluit van 30 september 2005 tot aanwijzing van de overtredingen per graad van de algemene reglementen genomen ter uitvoering van de wet betreffende de politie over het wegverkeer

Het koninklijk besluit van 30 september 2005 tot aanwijzing van de overtredingen per graad van de algemene reglementen genomen ter uitvoering van de wet betreffende de politie over het wegverkeer deelt de overtredingen in volgens graad. Overtredingen van de derde graad zijn de overtredingen die de veiligheid van personen rechtstreeks in gevaar brengen en de overtredingen die bestaan uit het negeren van een bevel van een bevoegd persoon.

Met de wet van 2 april 2021 tot wijziging van het koninklijk besluit van 30 september 2005 tot aanwijzing van de overtredingen per graad van de algemene reglementen genomen ter uitvoering van de wet betreffende de politie over het wegverkeer, wat de niet-inachtneming van verkeersbord C23 betreft, classificeert de federale overheid de overtreding van verkeersbord C23 als een overtreding van de derde graad (punt 39/2° in artikel 3 van het koninklijk besluit).

Aangezien het niet naleven van de maximaal toegelaten massa de veiligheid van personen rechtstreeks in het gevaar brengt, dient ook de overtreding van het onderbord bij het verkeersbord C23, dat de maximaal toegelaten massa vermeldt, te worden aangeduid als een overtreding van de derde graad. Om die reden wordt het koninklijk besluit van 30 september 2005 in die zin aangevuld.

Het nieuw punt 39/3° in artikel 3 van het koninklijk besluit van 30 september 2005 bepaalt dat het niet in acht nemen van de maximaal toegelaten massa zoals vermeld op het onderbord bij verkeersbord C23, geclassificeerd wordt als een overtreding van de derde graad.

Hoofdstuk 6. Wijzigingen van het decreet van 16 juni 2006 betreffende de begeleiding van de scheepvaart op de maritieme toegangswegen en de organisatie van het Maritiem Reddings- en Coördinatiecentrum

Het decreet van 16 juni 2006 betreffende de begeleiding van de scheepvaart op de maritieme toegangswegen en de organisatie van het Maritiem Reddings- en Coördinatiecentrum dient gewijzigd te worden omwille van (toenemende) internationale verplichtingen in het kader van het verstrekken van verkeersbegeleidingsdiensten.

De door de 'International Maritime Organization' (IMO) in december 2021 goedgekeurde resolutie A.1158(32) bepaalt onder meer dat VBS-opleidingen moeten worden goedgekeurd en dat personeel dat belast is met de taken in het kader van begeleiding van de scheepvaart (VBS-personeel) wordt gecertificeerd. De verbonden overheden worden aangemoedigd om bij het uitwerken van regelgeving rekening te houden met standaarden en aanverwante aanbevelingen, richtsnoeren en modelcursussen van de 'International Association of Marine Aids to Navigation and Lighthouse Authorities' (IALA).

Ter implementatie van deze internationale verplichtingen werd eerder een besluit van de Vlaamse Regering ontworpen (VR 2022 1410 DOC.1100-2), maar naar aanleiding van advies nr. 72.401/3 van de Raad van State van 23 november 2022 over dat ontwerp, werd vastgesteld dat in het Scheepvaartbegeleidingsdecreet onvoldoende decretale grondslagen aanwezig waren om de door de IMO gestelde eisen en de door IALA vastgestelde standaarden en aanverwante aanbevelingen, richtsnoeren en modelcursussen uit te werken op het niveau van de Vlaamse Regering.

De thans ontworpen wijzigingen strekken tot incorporatie van een gedegen decretale grondslag, die alle aspecten die het opleidings- en kwalificatieproces volgens de bestaande internationale standaarden omvat en met aandacht voor het gepaste niveau van regelgeving. Ook een decretale rechtsgrond voor gegevensverwerking in dit verband wordt met deze wijziging voorzien.

De wijzigingen worden opgedeeld in twee artikelen: een eerste artikel dat voor de toekomst een algemenere delegatie verschaft aan de Vlaamse Regering om met betrekking tot de materies die in het betrokken decreet worden geregeld maatregelen nemen ter uitvoering van internationale standaarden of van verplichtingen, en een tweede artikel waarin specifiek de nodige rechtsgronden worden voorzien om de regelgeving voor het opzetten van een opleidings- en kwalificatiekader verder uit te werken, zo ook wat betreft de verwerking van persoonsgegevens naar aanleiding daarvan.

Hoofdstuk 7. Wijziging van het decreet van 3 mei 2013 betreffende de bescherming van de verkeersinfrastructuur in geval van bijzonder wegtransport

Bij decreet van 9 oktober 2020 werd een tweede lid toegevoegd aan artikel 17, § 2 van het decreet van 3 mei 2013 betreffende de bescherming van de verkeersinfrastructuur in geval van bijzonder wegtransport, met als doel de Vlaamse Regering toe te laten om voor specifieke inbreuken een afwijkende administratieve geldboete te bepalen. Het te bepalen bedrag van de administratieve geldboete is hoger dan de minimumgeldboete, zonder evenwel de maximumgeldboete te overschrijden. Het door de Vlaamse Regering bepaalde bedrag wordt verhoogd met de opdecieimen om te komen tot de eigenlijke administratieve geldboete.

In de praktijk is echter gebleken dat de formulering van het nieuwe lid 2 tot verschillende interpretaties kon leiden. Om die reden wordt de tekst geherformuleerd zonder evenwel inhoudelijk iets te wijzigen.

Hoofdstuk 8. Wijzigingen van het decreet van 9 maart 2018 houdende het terugkommoment in het kader van de rijopleiding categorie B

Met het voorontwerp van decreet worden een aantal wijzigingen aangebracht aan het decreet van 9 maart 2018 houdende het terugkommoment in het kader van de rijopleiding categorie B (hierna: decreet terugkommoment).

Deze wijzigingen kaderen in eerste instantie in de toepassing van een nieuwe handhavingsaanpak. Met het voorontwerp van decreet wordt het Kaderdecreet Vlaamse Handhaving van 14 juli 2023 (hierna: KVH) geïmplementeerd en worden de mogelijkheden van het KVH, met inbegrip van afdelingen 2, 4, 5, 10 en 12 van hoofdstuk 10 van toepassing verklaard.

Naast de maatregelen in het licht van het KVH, wordt ook in de mogelijkheid voorzien voor het departement Mobiliteit en Openbare Werken om erkenningen geheel of gedeeltelijk te schorsen of op te heffen als loutere beslissingen van administratieve aard.

Tot slot wordt ook de bepaling in het decreet terugkommoment met betrekking tot de verwerking van persoonsgegevens verder verfijnd zodat de 'essentiële elementen' van de verwerkingen in het decreet zelf worden vastgesteld.

Hoofdstuk 9. Wijziging van het decreet van 3 mei 2019 houdende de havenkapiteinsdienst

In het kader van de handhaving van havenpolitierglementen en havenverkeersverordeningen door de havenkapiteinsdienst worden enkele wijzigingen aangebracht aan de bestaande regelgeving, teneinde deze verder uit te werken en te verduidelijken. Zo wordt er verduidelijkt welke detectiemiddelen kunnen worden aangewend voor de vaststelling van inbreuken en wordt in bijzonder een regeling voor de vaststelling van inbreuken door middel van beeldmateriaal uitgewerkt. Omdat die handhaving ook de verwerking van persoonsgegevens met zich meebrengt, worden eveneens bepalingen uitgewerkt die deze verwerking in overeenstemming brengt met de relevante normen over de bescherming van persoonsgegevens.

Hoofdstuk 10. Wijzigingen van het Scheepvaartdecreet van 21 januari 2022

a) Wijziging van artikel 80 van het Scheepvaartdecreet

Hoofdstuk 2 van Titel 3 van het Scheepvaartdecreet bevat bepalingen omtrent scheepvaartrechten en andere retributies. Het hoofdstuk bevat onder meer bepalingen omtrent het toepassingsgebied van de waterwegenvergunning. Artikel 80 somt de categorieën van vaartuigen op die zijn vrijgesteld van de betaling van scheepvaartrechten en andere retributies als vermeld in artikel 79.

Bijboten die worden gebruikt voor het aan en van boord brengen van personen en goederen, en bij redding, berging en werkzaamheden, moeten worden vrijgesteld van scheepvaartrechten en andere retributies, aangezien het niet verantwoordbaar of wenselijk is om te eisen dat een bijboot die op

die manier wordt ingezet, eerst bijvoorbeeld een waterwegenvergunning moet bekomen, alvorens dit schip kan worden ingezet bij de geplande actie of werkzaamheden.

Woonvaartuigen die beschikken over een geldige vergunning of concessie om een ligplaats in te nemen, wanneer zij zich op hun ligplaats bevinden of wanneer zij gesleept worden naar een andere locatie, betalen reeds een vergoeding. Het is niet billijk om tweemaal een vergoeding te vragen voor het zelfde feit, nl. plaats innemen op een bepaald wateroppervlak. Bijgevolg is voor dit traject geen waterwegenvergunning verschuldigd. De scheepvaartrechten voor de sleep blijven van toepassing.

b) Wijziging van artikel 133 van het Scheepvaartdecreet

Hoofdstuk 5 van Titel 2 van het Scheepvaartdecreet bevat bepalingen omtrent watercaptatie op de waterwegen en in de havens.

Artikel 39 stelt dat al wie water capteert ofwel melding moet maken van een watervang, ofwel een vergunning voor een watervang moet bekomen. Illegale watercaptatie, waarbij men zonder melding of vergunning water capteert, wordt momenteel niet bestraft in het Scheepvaartdecreet. Het is nochtans noodzakelijk dat dit gesanctioneerd kan worden. Aan artikel 133 van het Scheepvaartdecreet wordt bijgevolg de mogelijkheid tot bestuurlijke sanctionering van illegale watercaptatie toegevoegd.

Artikel 41 stelt dat bij uitzonderlijk lage waterstanden of bij slechte waterkwaliteit de waterwegbeheerder of het havenbedrijf een tijdelijk verbod of beperking van watercaptatie kunnen opleggen. Het niet naleven van een tijdelijk verbod of een tijdelijke beperking wordt momenteel niet bestraft in het Scheepvaartdecreet. Aan artikel 133 Scheepvaartdecreet wordt bijgevolg een bepaling toegevoegd die bestuurlijke sanctionering van een overtreding van artikel 41 Scheepvaartdecreet mogelijk maakt.

c) Wijziging van artikel 198 van het Scheepvaartdecreet

Artikel 198 voorzag in een inwerkingtredingsdatum van 1 januari 2024 voor verscheidene bepalingen met betrekking tot watercaptatie en het voorzien van een nieuwe tariefstructuur via een besluit van de Vlaamse Regering. Aangezien het uitvoeringsbesluit dat in deze nieuwe tariefstructuur dient te voorzien nog niet definitief goedgekeurd is, wordt met het voorliggend artikel 32 de inwerkingtredingsdatum voor de geviseerde bepalingen uitgesteld naar 1 januari 2025, waardoor de bestaande tariefstructuur behouden blijft en er geen juridisch vacuüm ontstaat.

Hoofdstuk 11. Slotbepalingen

De slotbepalingen hebben betrekking op verschillende van de bovenstaande hoofdstukken en worden toegelicht bij de artikelsgewijze bespreking in de memorie van toelichting.

B. TOELICHTING BIJ DE ARTIKELEN

Een afzonderlijke toelichting van de verschillende artikelen is niet opportuun. Hiervoor kan worden verwezen naar de artikelsgewijze bespreking in de memorie van toelichting bij het ontwerp van decreet.

3. BESTUURLIJKE IMPACT

Ter zake kan worden verwezen naar de nota waaraan de Vlaamse Regering op 9 juni 2023 haar eerste principiële goedkeuring verleende (VR 2023 0906 DOC.0714/1BIS).

4. VERDER TRAJECT

Het ontwerp van decreet zal worden ingediend in het Vlaams Parlement.

5. VOORSTEL VAN BESLISSING

De Vlaamse Regering beslist:

1° haar goedkeuring te hechten aan het bijgaande ontwerp van decreet over diverse bepalingen over de weginfrastructuur en het wegenbeleid en de waterinfrastructuur en het waterbeleid en de bijhorende memorie van toelichting;

2° de Vlaamse minister van Mobiliteit en Openbare Werken te gelasten het voornoemde ontwerp van decreet en de bijhorende memorie van toelichting, in naam van de Vlaamse Regering, in te dienen bij het Vlaams Parlement.

De Vlaamse minister van Mobiliteit en Openbare Werken,

Lydia PEETERS

Bijlagen:

- het ontwerp van decreet over diverse bepalingen over de weginfrastructuur en het wegenbeleid en de waterinfrastructuur en het waterbeleid;
- memorie van toelichting;
- het advies van de Raad van State nr. 74.672/3 van 21 december 2023.